

2022. április 12. Bűnbánati istentisztelet

Tagadóból hitvalló

Kezdő ének: 223. dics. – *Istenem, én nagy bűnös ember...*

Mt 26,57-59.69-75 – Péter megtagadja Jézust

[57](#) Azok pedig, akik elfogták Jézust, elvitték Kajafához, a főpaphoz, ahol összegyűltek az írástudók és a vének. [58](#) Péter távolról követte őt egészen a főpap palotájáig, bement az udvarra, és ott ült a szolgálkkal, hogy lássa, mi lesz ennek a vége. [59](#) A főpapok pedig és az egész nagytanács hamis tanúvallomást kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák... [69](#) Péter pedig kinn ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálóleány, és így szólt: Te is a galileai Jézussal voltál. [70](#) Ő azonban tagadta mindenki előtt, és ezt mondta: Nem tudom, mit beszélsz. [71](#) Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és ezt mondta az ott levőknek: Ez a názáreti Jézussal volt. [72](#) Ő ismét tagadta: Esküszöm, hogy nem ismerem azt az embert. [73](#) Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda, és így szóltak Péterhez: Bizony, közülük való vagy te is, hiszen a beszéded is elárul téged. [74](#) Akkor átkozódni és esküdni kezdett: Nem ismerem azt az embert. És nyomban megszólalt a kakas. [75](#) Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.

Kedves Testvéreim!

A mai ige azt mondja el, hogy megtörténik, amit Jézus bejelentett a páskavacsoránál, csak akkor azt senki nem hitte el: elfogják a pásztort, szétfut a nyáj, a leginkább fogadkozó tanítvány pedig megtagadja Mesterét. Nem a Mester tagadta meg a tanítványait, hanem azok futottak el Tőle. Egyet kivéve: Péter maradt. Távolról követte – ez az óvatosságot magatartása – ment utána, egészen a főpap udvaráig.

A távolról követésnek ez a nagy veszélye, hogy le lehet maradni, nagy a leszakadás veszélye, és el lehet jutni a megtagadásig. A távolról követő elvétheti az irányt, összetévesztheti valakivel vagy elveszítheti szeme elől a követendő személyt, leszakadhat, lemaradhat... Mégis, sokan sokféle megfontolásból választják bölcsnek tartott döntéssel ezt a „köztes, arany középutas” megoldást – távolról követni Jézust.

Azonban Péter ezzel egyfajta csapdába került: se kint, se bent helyzetbe. Nem kívül van, mint a többiek, és ugyan bent van, de mivel csak távolról követte Jézust, ott bent sincs, ahol Őt kihallgatják, mert kint rekedt az udvarban. (Persze, kérdés, akart-e egyáltalán bejutni a tárgyalásra...). Mégis, a többiekhez képest mondhatnánk róla: lám, mennyit vállal Érte... azonban azt is megláthatjuk, mennyit nem vállal Mellette...

Hogyan kerül Péter a főpap házána udvarába? Úgy tűnik, „jobban teljesít” mint a társai, akik nincsenek sehol. Ide hozta őt a szíve, a féltése, az aggodása, szereti Mesterét... és ezt pozitív megnyilvánulásnak tekintjük, különösen, hogy a többiek

szétfutottak, csak egyedül Péter van itt. Mégis, szinte érthetetlen, hogyan végződhet akkor ez az ő ittléte ilyen keserves kudarccal? Hogyan lehet így elbukni?

Igen, Péter szerette az Úr Jézust. De ekkor még nem az az indulat, nem az a lelkület volt benne, mint Jézusban. *„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”* (Fil 25-8)

Az Úr Jézus lelkületében ott van a teljes engedelmesség és önátadás, az alárendeltség az Atyának. Ő nem önmagára van tekintettel, és nem magát félti, hanem az Atya akaratát keresi. Jézus félelme tehát nem magára irányul, hanem arra, hogy ne hogy engedetlen legyen az Atyának. Ahogyan Túrmezei Erzsébet versében olvassuk Róla: *„Nem sajnál drága életárat odaadni értem, és odaadni másért, egy megtörésért, Hozzá fordulásért”*. Nem kímélte magát, hogy megkíméljen és megmentsen minket a kárhozattól.

Ezzel a Jézusi lelkülettel szemben Péternél nem ez a helyzet, és ezt kell felismernünk. *„A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben”* (1Jn 4,18). Péter ennek a teljes szeretetnek még híjával van, az ő szívében a szeretet és féltés mellett egy másik indulat is van, ez pedig az önféltés. Aggodalom saját maga miatt. Péter menekül a Jézusért való szenvedéstől, mert íme, az Ő követésének ára van. És itt ez lesz a győztes indulat. Ahogyan látjuk, hogyan kerül fokozatosan egyre mélyebbre, úgy lesz nyilvánvalóvá, hogy önmaga féltése közben egyre mélyebbre süllyed, képes tagadni, esküdni, átkozódni, végül elbukni...

Péter szeretetének voltak hiányosságai. Elsősorban az, hogy a szívében megfért más is. Jézus azt mondta, hogy a szív teljességéből szól a száj – Péter száját pedig egyre keményebb szavak, mondatok hagyják el, amelyek arról árulkodnak, hogy szeretetének látszata mögött egészen más tartalom is van a szívében. Emiatt történt a tagadás, nem csak úgy véletlenül, valamiféle balesetként. Péter szívében itt még szóhoz jutott az a régi Simon, az a magában bízó ember és egyre nagyobb teret nyert.

Ezért elkerülhetetlen a bukás. Akkor derül ki a szív tartalma, akkor derül ki ez a kettősség. És ott a főpap udvarában az elbukott, tagadó Péter mellett felragyog az a szeretet, amellyel az Úr Jézus megtagadja magát, saját akaratát, hogy cselekedje az Atyáét, értünk, ami megváltásunkért. Mintha Péternek is szólna az ének, de szól nekünk is:

1. Halott maradsz, ha Ő meg nem hal érted.

Mi lesz veled, ha nem hiszed?

Hulljon ma porba gőgöd, büszkeséged

S kérj tőle új szívet.

2. Szemedből könny fakadjon, sűrű zápor,
Bűnös szíved ne vidd tovább!
És béke száll le rád a Golgotáról,
Mert Isten megbocsát!

3. Miért ne élnél, hogyha Ő akarja,
Miért maradnál rab, szegény?
A Golgotán kitárva vár a karja,
Azért halt meg, hogy élj!

Ekkor tudja meg Péter, hogy ő nem az, akinek hiszi, gondolja vagy mutatja magát. Meglátja szívében azt a sok mindent, ami csak látszat, emberi igyekezet, gyávaság... És porba hull a büszkesége, és szeméből könny fakad, sűrű zápor. És kap majd új szívet. Mert nem egy jobb látszatra van szüksége, hanem új szívre, amely már maradéktalanul az Úr Jézusé. Bizonyosságot nyer felőle a Feltámadott Úrral való találkozáskor.

Ezzel az új szívvel úgy szereti Mesterét, hogy többé már nem félti magát, az az indulat lesz benne is, mint az Úr Jézusban volt – már egyedül csak attól fél, hogy a Neki való engedelmisségben el ne bukjon. És az élete árán is vállalja Őt, azért a szeretetért, amit a Golgotán tárt eléje, és soha többé nem tagadja Őt meg. Kész lesz meghalni Érte, amikor eljön az ideje. Mert már az a Jézus Krisztus él a szívében, akinek a golgotai halála és feltámadása a teljes bocsánatot és békességet hozta el Péter számára. Ahhoz, hogy Péter így tudja szeretni Jézust, meg kellett látnia, mibe került ez Neki.

Kedves Testvéreim, bűnbánati istentiszteletünkön Isten néhány kérdést tár elénk a hallott igeszakasz alapján. Követjük-e Őt? Közélről vagy távolról? Gondoljuk csak végig, hogyan állunk a fogadkozással, önmagunk féltésével, az óvatossággal? Vajon mi kinek hisszük magunkat? Csalódtunk-e már magunkban? Mit láttuk meg a tükörben, amit az Úr tartott elénk, hogy kik is vagyunk valójában? Azok vagyunk-e, akiknek látszunk, vagy látszani akarunk? Mennyire vegyül a szeretetünkbe az önmagunk szeretése, féltése? Meglátjuk-e a kudarcokat, amikor a saját emberi igyekezetünkből fakadó szeretetünk cserben hagy minket? A mi bűn által megrontott szívünkből, szeretetünkből nem sokra telik, kérjünk azért Tőle új szívet.

*Új szívet adj, Uram, énnekem,
új szívet adj, én Istenem
Amely csupán csak Teérted ég,
s Véled jár szüntelen,
csak Véled szüntelen.*

Amen

Záró ének: 230. dics. – Áll a Krisztus szent keresztje...